

Hồi 08

Hổ Trảo Sơn Tiểu Diêm La

Ôi

lữ điểm bấy giờ vào lúc cuối canh ba đã xảy một sự kiện lạ.

Vốn trong giang hồ từ lâu nay đã tồn tại một điều luật không thành văn đại ý là sau canh ba, những người hành sự vào ban đêm đều bị cấm kỵ.

Lúc bấy giờ ở cửa bắc lữ điểm nổi lên một trận bão tuyết lớn, gió cuộn tuyết và đất cát quện vào nhau mù mịt bao lấy cả lữ điểm.

Đến canh năm, thì trận bão tuyết càng lúc càng dữ dội, tiếng gió rít cây ngã tạo nên một âm thanh thê lương rùng rợn nghe như tiếng quỷ khóc trong đêm bão tuyết.

Đúng lúc đó xuất hiện ba tên đại hán vân bạch y che mặt chỉ chừa đôi mắt. Bọn bạch y này y phục trắng toát nên rất dễ lẫn vào trong trời tuyết. Không bao lâu lại xuất hiện ba tên bạch y ăn vận giống như ba tên khi trước. Cả bọn sáu tên từ từ đột nhập vào lữ điểm. Chúng di chuyển có vẻ thông thạo nội đồ bên trong lữ điểm lắm.

Ngay sau khi chúng đột nhập vào nội phòng bên trong lữ điểm, bỗng trong một gian phòng vang lên giọng một thiếu nữ:

- Vi muội, muội tỉnh rồi à?
- Muội còn đang... ngủ...
- Lạ thật sao tỷ tỷ cảm thấy mệt lả, cả người bần thần.
- Muội cũng vậy, Hoa tỷ ơi.

Sau đó âm thanh dứt hẳn, dường như người nói đã ngủ say.

Bên ngoài hai tên bạch y nhân khẽ thì thầm với nhau:

- Quái! Dường như công lực của thuốc không đủ hay sao đó? Chúng vẫn còn tri giác. Chúng ta mau đi thôi, chúng ta không phải là địch thủ của chúng đâu.

Nội phòng lại vang lên tiếng nói:

- Vi muội tỉnh dậy sớm đi.
- Tỷ tỷ, để tiểu muội ngủ thêm mà.
- Vi muội mau dậy đi, dường như có kẻ lạ mặt trong đêm hành sự.

Sau đó vang lên tiếng y phục sột soạt, đồng thời là tiếng binh khí giắt vào thắt lưng.

Hai tên bạch y nhân đã phóng qua tường lỗ điểm vọt đi.

Ở cửa đông lúc này có hai người đột nhập vào bây giờ cũng đã lén lút phóng ra, hai tên bạch y nhân này mỗi tên công trên lưng một người vội vã trốn đi.

Mấy tên bạch y đứng nơi đại môn lỗ điểm mở cửa sẵn, tay cầm binh khí canh đợi này giờ, bây giờ cũng khẩn trương theo bọn kia nhanh chóng rời khỏi lỗ điểm.

Ngọc Kỳ khi trở về lỗ điểm thì trời đã sáng, chàng kinh ngạc khi thấy quang cảnh trong lỗ điểm tất bật, náo loạn.

Chàng bước vào nội phòng thì gặp phải Phi Hồng. Phi Hồng vừa thấy chàng thì vui mừng nói:

- Dương công tử! Công tử chưa bị bắt đi sao?

Ngọc Kỳ thất kinh hỏi:

- Ai bị bắt cóc đi?

- Thiếu công tử và Triệu công tử.

- Còn những người khác đâu?

- Ba vị thúc thúc Chí Trung, Châu Lam và Bá Vạn Niên bị trúng mê hồn hương còn chưa tỉnh. Thanh Hoa tiểu thư và Dật Điện đã đuổi theo bọn bắt người rồi.

Ngọc Kỳ lao mình vào nội phòng thì thấy Tây Vi đang thu dọn đồ đạc, còn Thần Kiếm Thư Sinh và năm tên tửu bảo đang loay hoay bận việc gì đó. Tây Vi vừa thấy Ngọc Kỳ thì mừng rỡ la lên:

- Kỳ ca, may quá huynh vẫn bình an chứ?

Ngọc Kỳ không đáp, chàng bước ra đi đến ba người Chí Trung bị trúng mê hồn hương, xem xét họ đoạn nói:

- Đây là Tý Ngọ Mê Hồn Hương. Gọi là Tý Ngọ Mê Hồn Hương vì khi hít phải nạn nhân sẽ mất hết tri giác trong sáu khắc từ giờ Tý đến giờ Ngọ. Chỉ cần dùng rượu giấm rửa mặt có thể giải được thuốc mê.

Sực nhớ đến Thanh Hoa chàng vội lao ra cửa vừa lớn tiếng hỏi Phi Hồng:

- Hoa muội đuổi theo địch nhân hướng nào?

- Hướng bắc.

Ngọc Kỳ thi triển khinh công tuyệt kỹ nhắm hướng bắc phi thân phóng đi.

Đi hơn nửa dặm thì sắp tới Thúy Vân đỉnh, bỗng từ phía sau Thần Kiếm Thư Sinh cũng phi thân tới miệng gọi lên:

- Hiền đệ, đợi ta với.

Ngọc Kỳ ngoái đầu lại nhìn đoạn phóng người đi tới.

Khi đến chân núi Thúy Vân đỉnh thì Ngọc Kỳ thấy Thanh Hoa đang giao đấu với Độc Vô Thường. Còn Dật Điện đang chống đỡ với một lão nhân áo xám, sử dụng một cây quái trượng bàn long.

Lúc này Thanh Hoa đang ra chiêu dồn dập khiến Độc Vô Thường phải vất vả đỡ đỡ không còn cơ hội để phản công.

Ngọc Kỳ hốt hoảng nói lớn:

- Hoa muội, dừng tay lại.

Thanh Hoa lúc ấy định ra chiêu hạ thủ Độc Vô Thường, bỗng nghe tiếng Ngọc Kỳ gọi, nàng vui mừng khôn xiết, vì trước đó nàng cứ ngỡ là Ngọc Kỳ cũng đã bị bắt. Nàng vội thu kiếm hồi chiêu lại.

Ngọc Kỳ vừa đến nơi, Thanh Hoa đã vội hỏi ngay:

- Đại ca, huynh có tin gì về tung tích của Nguyên Chân và Triệu Tường không? Tên ma đầu Độc Vô Thường này đã sử dụng độc dược ám toán họ, không thể dung tha cho y được.

Ngọc Kỳ vội nói:

- Không đâu, chất độc đó là Tý Ngọ Mê Hồn Hương, không phải là độc dược. Vả lại Độc Vô Thường một đời nổi tiếng chỉ độc danh chấn giang hồ, không sử dụng những loại mê hồn hương như vậy đâu, làm như vậy là tự làm hoen ố danh tiếng của mình thôi. Hoa muội đã nghĩ lầm y rồi.

Độc Vô Thường giơ tay gạt mồ hôi đầm đìa trên trán nói:

- Tiểu tử ngươi nói đúng lắm, lão phu đường đường một cao thủ võ lâm há lại dùng ba cái thứ mê hồn hương chuột bọ đó sao?

Thần Kiếm Thư Sinh lúc này nạt lớn:

- Tên ma đầu kia lời của người chỉ có thể gạt được đứa trẻ lên ba mà thôi. Chỉ có một mình ngươi lớn vồn gần lữ điếm, không phải ngươi ra tay còn ai nữa chứ?

Độc Vô Thường quắc mắt nhìn Thần Kiếm nạt lớn:

- À! Người là thứ gì? Lão phu tuy là hung ma dâm đồ tung hoành giang hồ nhưng dám làm dám chịu không có gì phải sợ lão phu hành sự quang minh chính đại, người dám ngậm máu phun người hử? Để lão phu dạy cho người một bài học.

Thanh Hoa cũng quát:

- Lúc bốn cô nương phát hiện ra kẻ địch đuổi theo sát, chỉ thấy người quanh quẩn nơi lữ điểm thôi, không phải người hạ thủ sao?

Độc Vô Thường gần giọng nói:

- Ngược lại là đằng khác, lão phu đang tìm tên tiểu tử họ Dương kia thì đột nhiên phát hiện ra một bọn bạch y vọt tường từ lữ điểm bỏ chạy, lão phu đang định tính xem có nên đuổi theo hay không thì đã bị người truy sát, hồ đồ tấn công ta.

Thần Kiếm Thư Sinh lúc ấy nạt lớn:

- Người không gạt nổi bọn ta đâu.

Độc Vô Thường rít lên:

- Ai không tin cứ hỏi lão Hận Phá Thiên khắc biết.

- Ngọc Kỳ và Thần Kiếm Thư Sinh thất kinh khi nghe ba tiếng Hận Phá Thiên, những người khác cũng vậy.

Hận Phá Thiên lúc này đã đình thủ với Dật Điện từ lâu cười nói:

- Ai không tin nhiệm lời của lão phu xin nói rõ.

Vừa nói Hận Phá Thiên quắc mắt chiếu vào Thần Kiếm Thư Sinh, đoạn nói tiếp:

- Lão phu ở vào địa vị như thế nào trong võ lâm chắc các vị đều biết rõ, lão phu không có gì phải sợ mà giấu giếm cả. Từ canh một đêm qua lão phu quả thật có theo dõi tên ma đầu này, thấy y cứ chạy lẩn trốn quanh lữ điểm, ta lấy làm quái lạ lắm, sao đó lại thấy bọn người trong lữ điểm phóng ra. Còn đối với vị cô nương này tại sao truy sát tên ma đầu này cũng kinh ngạc lắm.

Ngọc Kỳ lúc này nói:

- Hoa muội, Hận Phá Thiên lão tiên bối danh chấn giang hồ tuyệt không bao giờ vì tên ma đầu này mà nói điều xảo ngôn đâu.

Thần Kiếm Thư Sinh hứ một tiếng nạt lớn:

- Phàm là bất cứ ai quanh quẩn gần lữ điểm, đều đáng nghi ngờ cả. Hừ! Không chừng hai người các người cấu kết với nhau, đều có ý bắt người.

Hận Phá Thiên nổi giận quát:

- Nhãi ranh, người quả thật không biết tự lượng sức mình, đến lão phu mà người cũng dám há mồm sủa càn nữa à? Nói với một tên vọng ngôn như người chỉ tổ phí sức của lão phu, ta lười nói lắm, có phải người muốn bắt giữ lão phu chứ gì?

Trước khi trắng đen chưa minh bạch, đành phải ép uống các người theo chúng tôi trở về lỗ điếm.

Ngọc Kỳ nghe vậy quay sang Thần Kiếm Thư Sinh nói:

- Dương đại ca, chúng ta nên mau cứu người trước đã.

Đoạn quay sang Hận Phá Thiên nói:

- Lão tiền bối xin đừng trách, vãn bối xin người tha lỗi.

Hận Phá Thiên không nói nửa lời. Độc Vô Thường hừ một tiếng đoạn quay đầu bỏ đi.

Thần Kiếm Thư Sinh giận dữ hét lớn múa kiếm xông tới tấn công Độc Vô Thường. Độc Vô Thường nào biết sợ ai, cũng vung côn đón đối phương.

Kiểm pháp của y lợi hại vô cùng, thế kiếm vun vút, tinh quang phát trướng lóa mắt. Quả là bảo kiếm có khác.

Nhưng gặp phải côn của Độc Vô Thường lại mạnh mẽ muôn phần, sức đánh ra như khai sơn phá thạch.

Hai món binh khí chạm vào nhau tóe lửa tức thì kinh lực phát ra phản lại khiến cho cả hai lùi ra sau mấy bước.

Thanh Hoa lúc ấy đứng bên ngoài thấy Thần Kiếm Thư Sinh có vẻ cố chấp ngoan cố quá, nàng không bằng lòng lắm, song thấy Ngọc Kỳ và y vốn có giao tình, mà Độc Vô Thường lại là một hung ma thân phận đáng nghi lắm.

Nghĩ đoạn nàng vung kiếm xông tới tiếp trợ cho Thần Kiếm Thư Sinh. Độc Vô Thường vốn sợ phục võ công tuyệt đỉnh của Thanh Hoa, chỉ vừa mới lúc nãy thôi y đã bị vị cô nương mỹ miều này dồn vào thế yếu, nên lần này y không dám giao đấu nữa.

Bất thành linh Độc Vô Thường phát nhanh tay áo, bỗng từ ống tay áo bay vụt ra một luồng khói màu xanh lam.

- Hoa muội, mau lùi ra!

Ngọc Kỳ hét lớn phóng mình bên Thanh Hoa, tay phải chàng vận lực tung chưởng đẩy mạnh vào luồng khói xanh, tay trái chộp lấy vai Thanh Hoa lao ra vùng khói độc.

Mấy ngày nay công lực của Ngọc Kỳ tiến bộ bội phần, nhanh đến độ chàng cũng không ngờ, thân pháp của mình thâm hậu như vậy.

Lúc cứu Thanh Hoa, chàng không có cảm giác gì song Thanh Hoa cảm thấy người nàng ran, nàng xoay người nằm gọn trong vòng tay của Ngọc Kỳ.

Độc Vô Thường lúc ấy đã phóng ra hơn mười trượng. Y biết rõ nếu dựa vào công lực mà đấu với Thanh Hoa chắc chắn y nắm phần bại, không cách nào hơn y phải dùng độc chiêu thoát thân. Phất tay vung độc đồng thời phi thân phóng đi. Hận Phá Thiên thấy vậy cũng phát ra một tràng cười định phóng theo Độc Vô Thường.

Lúc ấy Thần Kiếm Thư Sinh vội lao tới nạt lớn:

- Người muốn bỏ chạy à? Đừng hòng.

Hận Phá Thiên nổi giận quát:

- Cút!

Tức thì lão Hận Phá Thiên phất mạnh tay áo tức thì một luồng cuồng phong hất văng cả người lẫn kiếm của Thần Kiếm Thư Sinh bay ra hơn ba trượng rớt xuống đất.

Dật Điện cô nương cũng hét một tiếng lao đến vùng kiếm đâm tới.

- Cả người nữa! Cút!

Cùng với tiếng thét Hận Phá Thiên cũng phất mạnh tay áo, do lúc ấy Hận Phá Thiên đa xa hơn mười trượng nên cuồng phong phát ra từ tay áo có giảm, Dật Điện chỉ lao đảo lùi ra sau năm sáu thước mặt mày thất sắc.

Bốn người Ngọc Kỳ đưa mắt nhìn theo bóng Hận Phá Thiên và Độc Vô Thường mất hút sau núi Thúy Vân đỉnh.

Đoạn bốn người quay trở về lữ điểm.

Lúc bấy giờ bọn Khương Chí Trung đã tính lại, được biết hai vị thiếu công tử đã bị bắt cóc khiến bọn họ lo lắng không sao tả hết.

Mọi người tụ tập ở nội sảnh bàn bạc cách tìm kiếm tung tích của kẻ địch. Thần Kiếm vốn không có liên can gì đến việc này song y lại rất nhiệt tình nói:

- Tại hạ cho là việc này chín phần là do bọn Vô Vi Bang gây ra, cứ tìm chúng đòi người chắc chắn không sai.

Chí Trung nói:

- Xem tình hình thì thật sự không có ai khả nghi hơn Vô Vi Bang, nếu không hà có gì chúng chỉ bắt đi hai người thiếu công tử trong chúng ta.

Ngọc Kỳ nói tiếp:

- Khương thúc thúc, tiểu diệt không dám đoán chắc lắm, có thể là do độc mưu của Vô Vi Bang song cũng có thể là do một người nào khác.

Thần Kiếm Thư Sinh xen vào:

- Có thể là Độc Vô Thường lắm, tiếc rằng chúng ta đã để cho y thoát đi.

Ngọc Kỳ nói liền:

- Độc Vô Thường tuyệt không bao giờ sử dụng mê hồn hương, y hoành hành ngang dọc trên giang hồ đơn độc, không cấu kết với bất cứ ai cả. Người muốn ám toán chúng ta nhắm vào không phải hai, ba người, ý muốn của chúng là quét trợn ố. Tại hạ nghi bọn Vô Vi Bang không có gan làm việc đó đâu.

Thần Kiếm Thư Sinh nói:

- Hiền đệ, bọn người đã đến đường cùng có gì mà không dám làm. Trước mắt chúng đã có con tin trong tay còn sợ ai nữa.

Ngay lúc đó bên ngoài có một tên tửu bảo chạy vào trên tay cầm một tấm thiệp màu đỏ, nói lớn:

- Có tin tức đến.

Chí Trung tiếp thư hỏi:

- Người đưa thư đâu?

Tên lưu bảo cung kính đáp:

- Đã vội vã bỏ đi rồi.

Chí Trung mở thư thì thấy có viết: *"Cả gan lộng hành ở Hà Nam phủ, coi ta không ra gì cả, nay bắt người để cảnh cáo vậy. Tiểu Diêm la đề."*

Tây Vi hốt hoảng nói:

- Tiểu Diêm La? Tại sao tên hung ma danh chấn trong vũ nội lại gây khó khăn cho chúng ta vậy cả?

Chi Trung gấp thư lại nói:

- Con người y trong giang hồ xuất quỷ nhập thần, hành tung vô định, chúng ta biết tìm y ở đâu bây giờ?

Thần Kiếm Thư Sinh đột nhiên nói:

- Nếu đúng là lão ma đầu đó thì tại hạ có biết sào huyết của y. Cho sợ là có kẻ mạo nhận lừa chúng ta vào bẫy, mượn đao giết người, thì thật là...

Ngọc Kỳ cất lời y nói:

- Dương đại ca nếu huynh biết sào huyết của y ở đâu cứ nói ra, dù gì chỉ có một chút manh mối chúng ta cũng quyết tìm đến.

Thần Kiếm nói:

- Việc này phải từ từ suy nghĩ kỹ càng đã.

Chí Trung nói:

- Xin Dương huynh bất tất phải nghĩ nhiều nữa, sào huyết của y ở đâu?

Thần Kiếm Thư Sinh nói:

- Sào huyết của lão ma đầu là ở Hồ Trảo sơn, về phía đông Cao sơn, phía nam tỉnh Huỳnh Dương, mật động ở phía bắc, rất khó tìm. Nơi đó núi cao hiểm trở khó khăn lớp lớp.

Thanh Hoa nói:

- Cho dù là bất cứ đi đến đâu, chúng ta cũng quyết tìm đến.

Thần Kiếm Thư Sinh nói:

- Tại hạ đã đi tới Huỳnh Dương song chưa thấy qua Hồ Trảo sơn, nên không chắc có thể tìm ra được Hồ Trảo sơn.

Ngọc Kỳ giọng chắc nịch nói:

- Sự việc rất khẩn cấp, chúng ta lập tức lên đường đi.

Thần Kiếm Thư Sinh do dự nói:

- Ngu huynh muốn ở lại đây thêm một ngày...

- Dương đại ca, cứu người như cứu hỏa, không thể trì hoãn được.

Thần Kiếm Thư Sinh thông thả nói:

- Đường đi không quen thuộc, dục tốc ắt bất đạt. Ngu huynh định sẽ tìm hai người bằng hữu quen thuộc đường đi sẽ dẫn đường cho chúng ta. Ta nghĩ vả lại Tiểu Diêm La là một trong cửu đại cao nhân phải giữ đạo nghĩa giang hồ, y nhất định đợi chúng ta mà. Không chừng sẽ xảy ra một cuộc giao đấu nữa. Ngu huynh lập tức đi lo liệu ngay.

Chi Trung cho là phải gật gù nói:

- Dương huynh nói đúng lắm. Quả thật đã phiền đến Dương huynh. Chúng tôi xin chờ tin tốt của huynh.

Thần Kiếm Thư Sinh lúc ấy cáo từ mọi người bỏ đi.

Sau khi Thần Kiếm Thư Sinh bỏ đi không bao lâu, Chí Trung bỗng quay sang Bá Vạn Niên hỏi:

- Huynh đệ nếu giả như huynh là Tiểu Diêm La có thể gửi một bức thư không đầu không đuôi như vậy đến đây không?

Bá Vạn Niên suy nghĩ đáp liền:

- Tiểu Diêm La, người đời đã sắp y chung với Độc Vô Thường “Khốc, Tiểu, Vô Thường”. Với địa vị võ lâm chí tôn của y, đương nhiên là không, cho dù có cũng không dùng thiếp.

Chí Trung kết luận:

- Đó chính là điểm khả nghi, nhất định đã có kẻ nào đó, lợi dụng mạo danh y đe dọa chúng ta. Bên trong ắt có độc mưu.

Thanh Hoa bỗng lên tiếng:

- Các vị đã từng lưu ý đến thân phận của tên Thần Kiếm Thư Sinh khi giao đấu với Độc Vô Thường chưa? Y không cần dùng toàn lực, đã đâm kiếm giết chết Mang Sơn bà bà ở thành Kim Dung, nhưng lại đánh không lại Độc Vô Thường. Thực sự công lực của y chúng ta chưa tường tận, có hấn bên cạnh cần phải cảnh giác hơn.

Ngọc Kỳ nói:

- Một mình y, không gây tác dụng gì đâu.

- Cũng mong như vậy, song chúng ta phải cẩn thận mới được.

Chí Trung cũng lên tiếng:

- Hôm nay chúng ta nghỉ sớm, ngày mai chuẩn bị đối phó. Đêm nay xin các vị để nguyên y phục mà ngủ thay phiên nhau canh giới trông chừng.

Đương nhiên đối với trách nhiệm nặng nề vô cùng, Tiểu chủ nhân bị bắt đi. Chí Trung nóng lòng biết bao, một ngày mà dài hơn cả thế kỷ.

Chiều đến Thần Kiếm Thư Sinh dẫn hai người đại hán đến gặp mọi người.

Hai gã đại hán này thoạt nhìn biết ngay không phải là người tầm thường. Một gã mình cao hơn bảy thước, mũi thẳng miệng vuông, tuổi trạc tứ tuần, hồng quang tỏa trên khuôn mặt. Trên thắt lưng lúc nào cũng giắt một cây bút Văn Xương màu vàng sẫm.

Còn gã kia thân người thấp hơn nhưng chắc gọn, đầu tròn, để hai ria mép trên miệng. Đặc biệt là gã có đôi mắt điều hâu sáng quắc, nhãn quang mạnh mẽ, mang màu vàng kim rợn người. Bên ngoài vận một cái áo chên, áo bên trong giấu một thanh đao nhỏ.

Hai bên gặp nhau, liền xưng tên chào hỏi. Tên đại hán cao lớn họ Hàm tên Tín Long, biệt hiệu Tuyệt bút sinh hoa, còn người thấp hơn tên gọi Kim Nhân Hồ.

Vừa gặp họ nhìn thấy thần thái Chí Trung đã biết ngay họ công lực không phải tầm thường, bên nói:

- Lần này có được nhị vị ra tay trợ giúp, tại hạ tin rằng sự việc nan giải đến đâu cũng có thể giải quyết được. Thật ra làm phiền đến nhị vị Khương mỗ áy náy lắm. Ngày sau nếu có cơ hội, nhất định sẽ báo đáp thâm ân.

Tuyệt bút Sinh Hoa nói:

- Không dám, không dám. Hồ Trảo sơn là cấm địa ẩn cư của Tiểu Diêm La, không ai được phép bén mảng vào. Tại hạ tài mọn đức hẹp chỉ xin dẫn đường chư vị trong mật động. Sau đó sẽ xin kiếu từ, vì nếu Tiểu Diêm La vô công tuyệt chúng, thâm hậu ác hiểm khôn lường, vả lại bên trong Hồ Trảo sơn có vô số cơ quan đầy rẫy cạm bẫy.

Chí Trung nói thêm:

- Phiền hai vị đại huynh dẫn chúng tôi đến Hồ Trảo sơn thôi, tại hạ sẽ ghi nhớ thâm ơn đó mãi.

Kim Nhân Hồ cắt ngang nói:

- Tử vùng núi bắt đầu xâm nhập vào núi Ngũ Hồ linh thì nguy hiểm vô cùng. Ngoài đỉnh núi ở phía tây ra thì hầu như nơi nào cũng đều có nguy cơ bị mai phục cả. Tên Tiểu Diêm La đó có vô số thủ hạ, và quỷ vô thường kỳ dị rất khó đối phó. Hơn nữa Hồ Trảo Sơn lại là trung tâm ở phía đông của Ngũ Hồ linh, lão quỷ càng không muốn bất cứ kẻ lạ mặt nào đột nhập vào đó.

Ngọc Kỳ đột nhiên hỏi:

- Tiểu bối xin hỏi hai vị, vậy chúng ta có thể lợi dụng ban đêm xâm nhập vào Hồ Trảo Sơn được không?

- Không được như vậy còn khó khăn gấp bội. Ngũ Hồ Linh rộng lớn vô cùng, Hồ Trảo Sơn lại là nơi ẩn mật nhất, cho dù là xâm nhập vào ban ngày còn tìm không ra, đêm xuống càng không thể tìm ra, hơn nữa đêm xuống rất dễ bị ám toán.

Tuyệt bút Sinh Hoa nói tiếp:

- Có hai con đường có thể vào Hồ Trảo sơn, một là từ phía tây nam lao lên núi mà đi, đường đi khá dễ nhưng sẽ bị sự chú ý của các đệ tử Tiểu Diêm La, vả lại đường xa hơn. Con đường thứ hai là theo hướng núi Yến Sơn mà vào, đường tuy rất nguy hiểm, nhưng không bị ai quấy rầy, hơn nữa thủ hạ của Tiểu Diêm La bố trí ở đó rất thưa thớt.

Kim Nhấn Hồ lại nói:

- Từ trước đến nay chưa hề có kẻ nào dám nói là đã đi vào được Hồ Trảo Sơn cả, có thể nói là có đi chứ chưa có về. Vì vậy theo ý của tại hạ, để Tiểu Diêm La không phát hiện được hành tung của chúng ta, tốt nhất nên theo lối Yến Sơn mà tìm nhập vào.

Nói xong họ dặn dò vài việc đoạn cáo từ định ra về.

Trước khi đi bỗng Tùy bút Sinh Hoa hỏi Ngọc Kỳ:

- Dương công tử, xin hỏi có biết một vị kỳ nhân hiệp nghĩa võ lâm trên giang hồ không?

- Văn bối mới đến Trung Nguyên, tất cả còn xa lạ lắm. Không biết tiền bối muốn ám chỉ ai.

- Hiệp khách thiên nhai Phá Ất Tống Hạo Nhiên.

Văn bối có nghe qua song chưa có duyên gặp mặt.

Kim Nhấn Hồ này giờ mắt vẫn không rời Ngọc Kỳ, cũng đột ngột nói:

- Thiên Nhai Phá Ất cao nhân danh chấn giang hồ, nghĩa hiệp vàng dội. Nhớ năm xưa trong khi giao đấu ở Hồi Long Cốc lão Thiển Nhai Phá Ất đã khí khái tuần tiết, nào ngờ y vẫn còn sống, có thể thấy võ công của y thâm hậu bậc nào, nay nghe nói đã tái xuất giang hồ, không biết là thật hay giả?

Ngọc Kỳ cười đáp:

- Văn bối cũng muốn gặp Thiên Nhai Phá Ất lão tiền bối, sau nay nêu có dịp xin nhị vị giới thiệu bái kiến người.

Thần Kiềm Thư Sinh cũng nói:

- Thiên Nhai Phá Ất làm được chuyện gì, chỉ có tri kỷ của Vương Sư là Lạc Hồn Kỳ Chiêm Minh mới quả thật là kỳ nhân hiệp nghĩa. Y cũng đã xuất sơn, muốn là thay cho tri kỷ Vương Sư tìm cừu địch để báo thù rửa hận. Con người này mới xứng đáng để chúng ta kết giao. Kỳ đệ, đệ có muốn kết giao với Chiêm lão tiền bối không?

Ngọc Kỳ mỉm cười nói:

- Tiểu đệ đương nhiên là muốn rồi, kết giao với các bậc anh hùng trong thiên hạ thật sự là một vinh hạnh to lớn, nhưng nếu phải đối đầu giao đấu quả thật tiểu đệ không muốn vướng vào những việc chính tà liều mạng vấy máu đó.

Nói đến đó hai bên cáo từ.

Đêm đó, gió tuyết thổi đến rất mạnh. Đến canh ba, đúng ngay vào lúc Chí Trung đang canh gác.

Canh ba đúng ngay vào thời điểm hành động thuận lợi nhất.

Phía đông bỗng xuất hiện một bóng xám lấp ló nơi tường ngoài.

Tiếp theo sau là bốn tên khác.

Phía bắc cũng xuất hiện năm bóng người.

Mười tên đại hán leo tường thật nhanh, bọn chúng hành tung cử động rất mạnh dạn, công nhiên, chứng tỏ bọn chúng gan liều lắm.

Tên dẫn đầu mình cao sáu thước, vận một bộ y phục màu xám, trên vai mang một thanh gươm màu vàng kim.

Chí Trung lúc này đang nép mình theo dõi chúng, y ném một viên đá ra ngoài xa đoạn rút trong mình ra cầm nơi tay ba mũi phi tiêu Phi Ngư Thích chuẩn bị phóng ra.

Mọi người trong phòng đều tỉnh dậy, nhưng chưa nghe tiếng gọi của Chí Trung nên đều ẩn thân nơi cửa sổ trong nội phòng sẵn sàng chuẩn bị đối phó.

Bên ngoài gần nơi Chí Trung ẩn nấp có một cái hồ đã đóng băng có một tên đứng ở giữa hồ trầm giọng nói:

- Ai đó, trả lời đi.

Chí Trung cười lạnh một tiếng thu Phi ngư thích lại theo thế Bình Hà Lạc Ứng lao tới trước mặt người đó hai trượng.

Quan sát tên đại hán, lúc ấy thấy y vận bạch y, mang mặt nạ chi chừa đôi mắt xạ tinh quang bốn phía, không cần hỏi cũng biết y là một cao thủ võ lâm.

Chí Trung chống nạnh tiến tới nói:

- Các hạ có phải là người của Vô Vi Bang không?

- Nói bậy, Vô Vi Bang là thứ gì chứ?

- Nếu đã không phải người Vô Vi Bang cớ sao lại giấu đầu che mặt như vậy? Xưng tên đi, các hạ đến đây sinh sự à?

- Sinh sự? Ha ha! Chỉ là muốn đến đây thỉnh giáo tuyệt học của các hạ mà thôi.

Chí Trung gần giọng nói:

- Các hạ so với Vô Vi Bang quả nhiên còn hơn nhiều.

- Nói chơi! Kim xà kiếm Lý Phương ta như vậy, các hạ lại đem Lý mỗ so với bọn Vô Vi Bang đào tường khoét vách đó.

- Kim xà kiếm Lý Phương, danh bất kinh truyền, quả thật Khương mỗ nghe lạ lắm.

- Người nghe lạ lắm, vậy người có nghe qua danh vũ nội Tam linh chưa?

- Khương mỗ có nghe qua, có phải ý chỉ Thiên linh bà cảnh Hựu Xuân, Địa linh lão quái Đinh Viễn và Bách tính cái Hô Diên Hạo? Nhưng các hạ nói đến Tam Linh có dụng ý gì?

- Người nhớ rất rõ. Nghe đây, tại hạ phụng lệnh của Tam linh tiền bối đến đây có hai việc muốn lĩnh giáo. Việc thứ nhất, các người phải bồi thường cho một trăm mười sáu người ở thành Kim Dung. Việc thứ hai là trong số các người có một thanh niên nghe nói là hậu nhân của Vương Sư bạch đạo anh hùng Dương Thế Hùng phải không? Tại hạ cần đưa hắn về để ba vị tam linh đào tạo tránh mất đi dòng máu anh hùng của Dương đại hiệp.

- Nếu như tại hạ không thể vâng lời các hạ thì sao? Biệt hiệu Tam Linh không uy hiếp được chúng tôi đâu.

- Không vâng à? Ha! Ha! Ha! Các hạ đừng nói đùa.

- Khương mỗ ta không hề nói đùa.

- Vậy đừng trách tại hạ không nường tay.

- Người muốn gì?

- Muốn gì? Các người giơ tay chịu trời đi.

Kim Xà Kiếm lúc ấy thét lớn.

Chí Trung mở miệng hiên ngang nói:

- Các hạ mở miệng thái quá, không tự lượng sức mình.

Lúc ấy Ngọc Kỳ vừa đi xuống lầu thấy vậy liền nói:

- Dương mỗ đã đến, xin hỏi các hạ muốn tìm tại hạ ư?

Kim Xà Kiếm hạ giọng nói:

- Các hạ có phải là hậu nhân của Vương Sư không?

- Ai nói với các hạ như vậy?

- Tại hạ Lý Phương phụng mệnh đến đây, chỉ hỏi các hạ có phải hay không thôi?

- Phải hay không không dám phiền các hạ hỏi đến.

- Người đừng quên là Tam Linh ba vị tiền bối có hảo ý muốn đào tạo cho người mà thôi.

Bất kỳ hảo ý nào đều vô can với Dương mõ, e rằng các hạ lần này đi vô ích thôi.

Kim xà Kiếm tiến lên ba bước quát:

- Nói như vậy là người muốn phụ lòng hảo ý của Tam Linh ba vị tiền bối phải không?

Ngọc Kỳ cũng nạt lớn:

- Nói vậy, người vô lý quá.

- Vậy người không phủ nhận là hậu nhân của Vương Sư chứ?

- Tại hạ chưa hề nhận qua, chỉ là nhà người tự rào trước đón sau, tự ý đặt tên xưng họ cho ta mà thôi.

- Im miệng! Người dám mĩa mai Lý mõ à?

- Tại hạ chỉ muốn dạy người một bài học mà thôi.

Chí Trung thấy Ngọc Kỳ lúc ấy tiến lên ba bước, vội thét lên:

- Khoan, không chờ đồng đảng của người à?

Kim Xà Kiếm cười lạnh lùng nói:

- Giờ không cần chúng, ta trước lấy mạng các người đã. Hừ! Các người không nhớ sao? Bất cứ ai trên giang hồ có mạo phạm đến thanh uy của Tam Linh ba vị tiền bối chỉ có một con đường chết mà thôi. Các người không nghe câu “Nhược yếu hạnh sinh, bất phùng tam linh” sao?

Ngọc Kỳ hứ một tiếng nói:

- Cái gì? Nếu muốn sống sót. Chớ gặp Tam Linh hử? Người dám đem ba cái tên Tam Linh ra uy hiếp người à? Để hôm nay ta mở rộng kiến thức cho người.

Nói đoạn Ngọc Kỳ đan chéo hai tay tung chưởng xông tới đối phương.

Kim Xà Kiếm Lý Phương cũng nhanh như cắt rút thanh Kim xà kiếm của y ra vung tít, thét lớn một tiếng lao tới.

Thanh Kim Xà Kiềm trong tay y rít lên vu vu, uyển chuyển tinh xảo trông giống như một con rắn, trong linh hoạt nguy hiểm hơn nhiều nhăm ngay ngực Ngọc Kỳ đánh tới.

Ngọc Kỳ hai tay tung chưởng ra đón đỡ. Lại thay. Hai chưởng của chàng trông có vẻ bình thường song cái oai lực vô cùng xung mãnh, đón lấy kiếm của đối phương phát huy công lực.

Mấy người Thanh Hoa lúc này trên lầu cũng vừa bước xuống.

Thanh Hoa thấy Ngọc Kỳ lao tới đối phương, nàng cũng phóng nhanh đến định cản chàng lại, để mình tự động thủ. Nào ngờ rằng mấy ngày nay công lực của Ngọc Kỳ tiến bộ thập phần, thân pháp nhanh hơn nàng gấp bội.

Ngọc Kỳ lúc này tiến sát đến gần hơn đối phương, chàng tay trái tung ra chưởng Thôi Sơn Chấn Hải, tay phải tung chưởng Quỳ Vương Bát Phiến. Tay trái đón đỡ binh khí, tay phải chộp lấy vai của y. Khi tiếp chiêu thì lập tức phản công lại nhanh như điện xẹt.

Khi đối phương hét lên lao tới, Ngọc Kỳ trong lòng nghĩ thầm: “Ừa! Tiếng của gã này nghe quen quá.”

Tiếng nói nghe quen ra sao, lúc ấy Ngọc Kỳ không có đủ thời gian suy nghĩ thêm, chàng lập tức biến chiêu phản kích.

Xoạt một tiếng, tiếp theo là một bóng người lùi ra phía sau.

Ngọc Kỳ cũng phóng ra trên tay cầm mặt nạ của đối phương.

Kim Xà Kiềm thối lui ra sau hơn một trượng.

Thanh Hoa và Chí Trung đứng bên ngoài áp trận, bỗng Chí Trung nói:

- Tiểu thư, ta đoán không sai.

Thanh Hoa không hiểu nói:

- Đoán điều gì?

- Mấy ngày nay Dương công tử luyện loại thần công kỳ dị tiến bộ rất nhanh.

- Sao Khương thúc thúc biết được?

- Màu da cổ đồng của Dương công tử có vẻ nhạt đi, thần quang trong đôi mắt cũng trở nên tiềm tàng hơn.

- Đúng rồi. Hèn gì Kỳ ca lúc nào cũng từ chối đi đây đó với chúng tôi.

- Dương công tử là một người siêng năng luyện công mà.

Lúc ấy Ngọc Kỳ đã ném chiếc mặt nạ của đối phương đi.

Nguyên là khi chàng phản kích tay phải chộp lấy vai của Kim Xà Kiềm lập tức biến chiêu đánh một chưởng vào cánh tay trái của đối phương đồng thời tay trái nắm lấy mặt nạ của y giật mạnh.

Tên Kim Xà Kiềm cũng định quay mặt đi song kiếm của y trước đó đã bị hai chưởng của Ngọc Kỳ khống chế.

Trong ánh sáng yếu ớt của đêm tối nơi tiền viện của lữ điểm, mọi người đều kinh hãi khi thấy gương mặt sau tấm mặt nạ của Kim Xà Kiềm.

Gương mặt y đầy sẹo chằng chịt, ghê rợn nhất là hai vết sẹo dài chạy từ má phải ngang xuống tai trái, miệng lệch, xấu xí, hình dung không khác một con quỷ dạ xoa. Nhìn vào bất kể là ai đều phải giật mình khiếp vía.

Ngay lúc ấy Kim Xà Kiềm lại bay lên triển khai ngay chiêu kiếm Trường Hồng Quán Nhật khí kiếm lạnh rợn, kiếm ảnh tạo ra vô số những cầu vòng ngũ sắc, lao tới Ngọc Kỳ.

Thanh Hoa lúc ấy nhanh không kém chỉ thấy nàng đứng bên ngoài vung tay lên và hét lớn:

- Kỳ ca, tiếp kiếm!

Ngọc Kỳ tay phải vừa nắm được chuôi kiếm ngay lập tức triển khai ngay chiêu kiếm Đoạt Kiếm Tạo Hóa vừa hấp thụ được tiếp chiêu phản công lại.

Chỉ trong nháy mắt, đã thấy chàng thu kiếm lại, người xoay một vòng điểm nhẹ lên mặt đất. Đồng thời lại thấy tên Kim Xà Kiềm té nhào trên mặt đất.

Quả thật chiêu kiếm kỳ dị của lão hòa thượng thần kỳ, lợi hại vô song, đã để lại trên cánh tay trái Kim Xà Kiềm một vết rách dài máu tươi rỉ ra từ cánh tay y tạo thành một lằn dài trên mặt đất

Ngọc Kỳ không hề có ý định sát thương y, chàng vội chạy đến bên y thì Kim Xà Kiềm đã phóng mình phi thân đi mất hút.

Ngọc Kỳ cùng mấy người Chí Trung quay vô phòng. Lúc ấy Ngọc Kỳ nghĩ thầm: "Công lực của Kim Xà Kiềm thật không tầm thường chút nào. Nếu như là ba ngày trước có lẽ chàng không tiếp nổi một chiêu của y".

Tại một ngôi miếu Chu Công ở ngoại ô phía Đông trong một ngôi trạch viện không có đèn nến gì cả, bốn bề tối đen tịch mịch ngoại trừ một tia đèn yếu ớt le lói trong nội phòng.

Bên trong nội phòng có lẽ đang có người bí mật tụ họp, âm thanh phát ra rất nhỏ, song cũng có thể nghe được đó là một cuộc đối thoại.

- Cứ theo tại hạ đoán, thì tên súc sanh kia quả đúng là hậu nhân của Vương Sư Dương Gia mà lão thất phu Lạc Hồn Kỳ đã nói.

- Sao người biết?

- Ở nơi lão thất phu họ Chiêm, tại hạ đã cho người bố trí ở đó, mọi cử động bọn chúng đều không thoát khỏi bàn tay ta. Thế nhưng mấy ngày nay, vẫn chưa hề phát hiện tên nào của Dương gia xuất hiện cả. Còn tên súc sinh này ngoài màu da cổ đồng ra, tướng mạo của hắn giống y như Vương Sư năm xưa.

Lần này chúng ta dốc toàn lực ra mà xông lên bắt lấy hắn thì rõ ngay.

- Tên súc sinh đó võ công kỳ dị, thâm hậu lắm, một mình hắn đã khó lòng mà bắt được huống hồ bên cạnh hắn lại có thêm mấy đứa nhãi con võ công cao cường vô cùng. Song mọi việc đều đã được chuẩn bị rồi, sớm muộn gì thì hắn cũng chui vào rọ thôi.

- Song bên cạnh nó còn có mấy tên nha đầu cơ trí hơn người, e rằng chúng không mắc bẫy đâu.

Không mắc bẫy, ta dám đánh cuộc với các hạ. Bọn thiếu niên coi trời bằng vung, tự cho mình là anh hùng hào kiệt, không màng sinh tử...

- Thôi đừng phí lời nữa, mọi việc ở Hồ Khẩu Nhai đã chuẩn bị đâu vào đó rồi chứ?

- Đã hoàn tất, còn tranh thủ sớm hơn một ngày khi chúng đến.

- Mong rằng mọi việc đều như ý. Tiểu Diêm La đã xuất hiện ở nơi đó chưa?

- Vẫn chưa thấy.

- Nhớ kỹ này: Mỗi người nên nhớ phải không để cho chúng biết, mỗi người nên nuốt một viên Bách Độc mệnh đơn, phòng khỏi bị khảo hình khi bị bắt tiết lộ cơ mật.

- Đã chuẩn bị từ lâu rồi.

- Vậy còn hai tên súc sinh bị bắt đã chuẩn bị “cắt cổ” chưa?

- Không, để trao đổi. Nhưng cuối cùng chúng cũng không tránh khỏi chết đâu. Còn bốn con nha đầu kia phải bắt sống dẫn về Hứa Châu, thiếu công tử cần bọn chúng, nhớ kỹ tuyệt không được đả thương chúng.

- Chủ nhân có đồng ý việc này không?

- Có thiếu công tử làm chủ, chủ nhân không cần lo việc này đâu.

- Nhưng nhờ cổ phải nhờ tận gốc. Thiếu công tử không sợ sau này sẽ xảy ra chuyện sao?

- Nói chơi, chuyện của thiếu công tử người lo lắng quá thừa. Bấy lâu nay bất cứ các cô nương nào lọt vào tay thiếu công tử mà còn sống sót đâu?

- Hòa thượng, còn tin tức của lão ăn mày ra sao rồi?

- Vẫn chưa có tin tức chính xác, không biết có thật là đang ở Khai Phong không?

- Còn việc Vô Vi Bang xử trí ra sao?

- Chúng ta không can dự vào, ai lo việc nấy, tránh dính líu rắc rối

- Thôi, đừng nói nhiều nữa, tất cả mọi việc ngày mai sẽ xong đâu vào đó kết liễu tên súc sinh họ Dương xong, chúng ta lo toàn lực đối phó với lão thất phu họ Chiêm. Chủ nhân muốn chúng ta nên hoãn ra tay hạ thủ, đợi cho chúng liên lạc với nhau, chúng ta theo đó tìm ra nơi ở của từng đứa, đoạn sẽ quét trợn ổ, ra tay hạ thủ một lượt.

- Quái! Hà cố gì mà chủ nhân lại muốn ra tay kết liễu tên súc sinh họ Dương gấp rút như vậy? Lý ra, bọn Vô Vi Bang phải lo lắng mới đúng. Tiêu Dao đạo nhân mới chính là người chủ chốt.

- Đúng phỉ lời nữa, lão huynh, có nhiều sự việc không nên truy cứu sâu đâu, biết nhiều chuyện bên trong nội tình quá e rằng khó mà bảo toàn tính mạng đó. Thời gian không còn bao lâu đâu, trời không còn sớm nữa, chúng ta nên phân nhau hành sự. Đi thôi!

Thần Kiếm Thư Sinh, Kim Nhân Hồ, Tuyết Bút Sinh Hoa dẫn mấy người Ngọc Kỳ lên đường. Cả bọn mười một người cưỡi ngựa nhắm hướng Yến Sơn mà đi.

Vượt qua Yến Sơn thì nhắm hướng tây nam, nơi có nhiều ngọn núi.

Đoàn người thẳng tiến đến.

Khi đến một ngôi làng dưới chân ngọn núi đầu, thì cả bọn gởi ngựa lại nơi đó, vận khinh trang, mặc áo khoác, nhắm hướng vùng núi hiểm trở rảo bước.

Vùng núi ở đây vô cùng hiểm trở, Tuyết Bút Sinh Hoa và Kim Nhân Hồ có vẻ thông thuộc, nên dẫn đầu đoàn người.

Vách núi sừng sững, sườn dốc càng lên càng cao càng hiểm trở. Bốn bề xung quanh phủ một màu trắng của tuyết.

Ngọc Kỳ trong lòng rất cảnh giác. Chàng nhớ lại tổ phụ lúc ở Hồi Long Cốc gặp nạn, hơn sáu mươi vì anh hùng sau khi bị hỏa công đã rút xuống tuyết cốc mà chết. Cho nên chàng rất cẩn thận, để ý khắp nơi xung quanh.

Khắp nơi trên núi phủ đầy tuyết trắng kẻ địch không thể sử dụng hỏa công được.

Chi Trung cũng rất có kinh nghiệm, không ngừng phòng bị, cảnh giới. Các vị cô nương đi sau lưng y cách chừng ba trượng. Bá Vạn Niên và Ngọc Kỳ theo ngay sau Thần Kiếm Thư Sinh. Châu Lam đoạn hậu.

Sau một lúc họ đi đến một khu rừng, đi vào hơn một dặm, bỗng Ngọc Kỳ nói lớn:

- Khoan, đợi một chút. Đường như phía trước có người, có thể chúng ta đã lọt vào bẫy của chúng.

Kim Nhân Hồ và Tuyết Bút Sinh Hoa quay lại hỏi:

- Tiểu huynh đệ, sao người biết?

- Hãy xem hình dạng của nhũ băng bị làm đứt trên cành cây kia.

Quả thật có một cành cây nọ có dấu vết do ai đó bẻ vuốt cố ý làm dấu.

Ngọc Kỳ đảm chiêu một hồi nói:

Theo những dấu vết để lại có thể đoán có người đã qua đây lúc canh ba bẻ cây làm dấu, nên sau khi canh ba tuyết rơi đã phủ lên thêm một lớp tuyết dày nửa thước.

Nói đoạn Ngọc Kỳ đi đến một cây khác, chàng dùng chân đạp mạnh khiến tuyết trên cành rơi xuống, quả thật bên dưới lớp tuyết dày nửa thước có một đoạn cây làm dấu.

Thanh Hoa lúc ấy tiến đến bên Ngọc Kỳ, cảm phục nói:

- Kỳ ca, dường như huynh rất thông thạo về tình hình quang cảnh nơi vùng băng tuyết.

- Đúng vậy, vì tiểu huynh đã trưởng thành trong gió tuyết mà.

Thần Kiếm Thư Sinh biến sắc, nhưng không nói gì.

Kim Nhân Hồ lúc này vội nói:

- Vậy... vậy chúng ta có tiến vào sâu bên trong nữa không?

- Chúng ta nên chia nhau ra tiến vào tìm kiếm.

Đúng lúc họ chia nhau xâm nhập leo sâu vào các ngọn núi bên trong thì cách đó khoảng hơn mười trượng xuất hiện ba tên bạch y nhân, che kín mặt chỉ chừa đôi mắt, một tên trong bọn hỏi:

- Có phải là hấn không?

Một người giọng quả quyết nói:

- Không sai, là y hôm đó, tại hạ thoát đi nơi vùng đất đầy tuyết chính là y và Song Tuyệt Kỳ Nhu cứu lại hạ.

- Không sai chứ? Khâu huynh?

- Xin tin tưởng vào đôi mắt của tại hạ. Đạo trưởng có muốn tại hạ đến chào y không?

Nói đến đây người này nhìn thấy trong ánh mắt của lão hủi lúc này có tia nhìn rất âm hiểm nên thất kinh nói tiếp:

- Đạo trưởng không làm gì Khâu mỗ...

- An tâm đi. Bần đạo không đối đãi tệ với các hạ đâu, chỉ cần đợi một lát nữa xin Khâu huynh khiêu dụ chúng vào cuộc là được.

- Sao? Đạo trưởng... đạo trưởng muốn tại hạ gây bất lợi cho họ à?

- Đúng vậy.

- Không được, hấn là ân nhân của Khâu mỗ, Khâu mỗ không thể làm những chuyện bất nhân bất nghĩa được.

Lão đạo trưởng quát lớn:

- Không được cũng phải được, người không còn quyền lựa chọn đâu.

- Việc đó quả không thể được. Khâu mỗ cũng không thể làm hoen ố biệt hiệu đầy quang vinh của Giang Hồ Khách của mình được.

- Hừ! Người không sợ hậu quả sẽ ra sao à?

- Khâu mỗ cũng là bằng hữu của đạo trưởng. Nếu mỗ lại bán rẻ đạo trưởng cho cừu địch, đạo trưởng nghĩ sao?

- Đó là chuyện khác.

- Thế gian hai chữ nhân nghĩa làm đầu, tại hạ không thể làm người bất nhân bất nghĩa được. Đạo trưởng hãy bảo trọng. Khâu mỗ xin cáo từ.

Người họ Khâu dứt lời, định phi thân nhảy đi.

Bỗng từ đâu bay tới một mảng tuyết bị kinh lực cuộn đến bay thẳng vào ngực y, đồng thời lão đạo cũng phóng tới phát ra một tràng cười tàn khốc ghê rợn, quát:

- Người không y kế hoạch hành sự, đừng mong sống sót.

Người họ Khâu cùng hét lớn:

- Khâu Ứng Xương ta há lại sợ chết hay sao?

- Ta không tin người có thể chịu đựng được thảm hình tróc cốt của ta đâu.

- Người quá xem thường Khâu mỗ rồi! Ha! Ha!...

Tiếng cười thứ ba chưa kịp phát ra thì lão họ Khâu đã bị lão đạo phóng tới điểm ngay vào á huyết của y. Lão đạo vươn tay định cắp lấy người họ Khâu đi.

Bất thành linh một trận cuồng phong nổi lên cuộn cuộn kéo tới.

Lão đạo bỗng thấy trên tay mình nhẹ hẫng, thân người kia cũng không cánh mà bay.

Khi định thần lại lão đạo nhìn thấy một lão già đang cắp lấy Khâu Ứng Xương, miệng cười đầy bí ẩn.

Lão đạo vừa nhìn thấy lão già ấy đồng thời thấy cây Bàn Long trượng của lão ta đã thất kinh, tâm thần hoảng loạn, run rẩy nói:

- Người... người là... Hận Phá Thiên...

- Không sai, Hận Phá Thiên chính là lão phu, người thật tinh mắt.

Lão đạo phát mạnh tay, cùng với tên còn lại xẹt như sao bay phi thân phóng vào rừng biến mất.

Hận Phá Thiên cũng cắp lấy Khâu Ứng Xương. Lão Hận Phá Thiên vốn không dám để rơi Khâu Ứng Xương, rừng cây rập rập, tuyết vừa nhiều vừa dày, không tiện đuổi theo, nên lão chỉ đành bỏ đi.

Một lúc sau lão đạo sĩ lại xuất hiện nói với tên kia:

- Mau thông báo, tên súc sinh họ Dương quả thật là hậu nhân của Long môn Dương gia. Phải nhanh tay hạ thù, bất luận sống chết.

Hai người phân ra hai hướng đông tây chạy đi biến mất trong rừng sâu.

Lúc này Ngọc Kỳ và Chí Trung ra sức tìm, đã đi hơn năm, sáu dặm vẫn không thấy bóng người. Kim Nhân Hổ cười nhạt nói:

- Tiểu huynh đệ đừng lo lắng thái quá, chúng ta leo lên sườn núi mà đi.

Đúng lúc ấy từ khu rừng cách hơn mười dặm vọng lại tiếng cười của Khâu Ứng Xương.

Chí Trung biến sắc nói:

- Hây! Quả thật có người.

Ngọc Kỳ nói ngay:

- Quay lại tìm mau.

Chí Trung quay lại nói:

- Đừng, leo lên sườn núi đi tiếp thôi, nếu chúng ta quay lại cũng không kịp đâu, ngược lại đôi khi còn sa vào vòng vây của địch.

Thế là mọi người cùng leo lên sườn núi. Đứng trên đó có thể nhìn thấy quang cảnh núi tiếp núi, các ngọn núi cao vút bị mây bao phủ nơi đỉnh.

Tuyệt Bút Sinh Hoa chỉ vào một ngọn núi bị mây che đỉnh nói:

- Nhìn kìa đó chính là Hồ Trảo Sơn. Ngọn cao nhất là trung tâm của Hồ Trảo Sơn, trên lưng chừng hai ngọn núi hai bên lại có hai ngọn núi nhỏ nữa hướng ra phía Bắc trông giống như móng của con hổ, nên gọi là Hồ Trảo Sơn. Nơi đó xung quanh đều là đá xanh, không hề có cây cỏ thảo mộc.

Ngọc Kỳ hướng mắt nhìn trầm ngâm nói:

- Xem ra hãy còn xa lắm.

Bọn họ lại ra đi, khoảng cách từ người đầu đến người cuối khoảng một trượng.

Nửa khắc giờ sau họ thấy phía trước xuất hiện một khu rừng rậm phủ đầy tuyết trắng xóa. Khu rừng này diện tích rất lớn, kéo dài đến phần giữa sườn núi của ngọn núi phía trước. Lúc này Hồ Trảo Sơn đã không còn xa mấy.

Tuyệt Bút Sinh Hoa vận công gia tốc, thân hình y cực nhanh tiến vào khu rừng.

Mấy người Ngọc Kỳ cũng lao theo.

Đi được khoảng hơn một dặm, bất thành linh Ngọc Kỳ hét lớn:

- Mùi tanh của máu, phía dưới ắt có người vừa chết, chư vị xin cẩn thận.

Quả nhiên không sai, dưới khu rừng nằm la liệt tám tử thi bạch y che mặt, sọ đầu đều bị đánh vỡ, binh khí chưa kịp rút ra khỏi bao, máu đã đông thành từng mảng trên người và mặt đất. Ngọc Kỳ xem xét xong, nói:

- Những người này vừa bị giết hơn ba giờ.

Chí Trung nói:

- Người ra tay hạ thủ công lực thâm hậu vô cùng, mỗi một chưởng tung ra đều sử dụng thần công Cách Sơn Đả Ngưu. Xem ra có cả các trưởng lão phái Thiếu Lâm nhúng tay vào. Những tử thi này rõ ràng muốn đối phó với chúng ta song đã bị người khác hạ thủ bằng chân lực.

Thần Kiếm Thư Sinh nói:

- Chẳng lẽ có kẻ muốn ám trợ giúp chúng ta à?

Đột nhiên vọng lại một tràng cười như xé màng tang từ hai phía Bắc và phía Nam.

Bỗng có giọng người vang vọng từ phía đông: “Đến nạp mạng đi”.

Phía tây lại vọng một giọng người khác: “Diêm La pháp định tam canh tử, tuyệt bất lưu nhân đao ngũ canh” có nghĩa là Diêm La đã quyết định canh ba chết, quỷ sứ không chờ đến canh năm. Ngay tức thì một bọn che mặt, y phục giống như những tử thi lúc nãy xuất hiện bao vây lấy đoàn người Ngọc Kỳ. Chí Trung và Ngọc Kỳ bỗng cất tiếng cười như sấm nổ, chấn động bốn bên, tuyết trên các cành cây cũng đổ ập xuống vì chấn động. Thần Kiếm Thư Sinh quát lớn:

- Các người muốn gì?

Bất thành linh có ba mũi ám khí bay ra nhắm Ngọc Kỳ bay tới. Ngọc Kỳ xoay người sang trái tung ra một chưởng. Tức thì ba mũi phi tiêu ấy bỗng như những con bướm bay dập dờn rơi lả tả dưới mặt đất.

Tiếp theo ba mũi ám khí khác lại bất thành linh bay ra từ một cây cổ thụ nhắm vào lưng Chí Trung lao vun vút. Thanh Hoa và Tây Vi đứng ở giữa vừa nhìn thấy lập tức vun kiếm vào vùng ảnh của ba ám khí, quay tròn đoạn hết lớn:

- Súc sinh trả lại cho các người đó.

Ba mũi ám khí như biết nghe tiếng người, đổi hướng như tên bắn về phía lúc nãy được phóng ra.

- Á! Á!

Trong rừng vọng ra một tiếng rú thê thảm, đoạn có hai tên bạch y từ trên cây té nhào xuống.

Lúc ấy xuất hiện hơn ba mươi tên bạch y nhân. Chúng tuy đông song thực lực không mạnh.

Ngọc Kỳ quát lớn:

- Nếu không nói ý định của các người là gì thì để mạng các người lại.

Một tên che mặt thân hình nhỏ bé, bật cười khanh khách nói:

- Đệ tử của Tiểu Diêm La sẽ đưa các người vào âm tào địa phủ.

Ngọc Kỳ bước tới nạt lớn:

- Các người đã bắt các bằng hữu của bốn thái gia đi đâu? Nói mau?

- Ở âm tào địa phủ đó.

- Chủ nhân Tiểu Diêm La của các người hiện ở đâu? Mời hẳn ra đây trả lời!

- Người có muốn nếm thử kiếm của bốn gia không?

- Xin hỏi quý tính của người?

- Bốn gia họ Dương

- Có phải tên gọi Ngọc Kỳ?

- Đúng, chính là đại danh của thái gia.

- Người chính là khách quý mà âm tào địa phủ Diêm La điện muốn mời đến.

- Ha! Hóa ra các người đến đây dự Dương mỗ ta đến.

- Tên họ Dương kia, người đã đoán đúng đấy. Hãy chọn đi nạp mạng hay đầu hàng.

- Bốn thái gia chọn cái đầu của người đó.

- Súc sinh, đừng lộng ngôn, sẽ có người lấy đầu của người trước.

Nói đoạn y giơ cao hai vòng sắt sáng loáng lên định tiến lên.

- Ha! Ha! Sao các người không lên một lúc, lấy thịt mà dè người!

- Lấy mạng nhỏ của người cần gì phải nhiều người.

Sự thật vì khoảng trống trong khu rừng không lớn, nếu mà cùng xông lên một lượt chỉ thêm vướng tay vướng chân, e rằng mất mạng oan uổng.

Tên che mặt bất thành linh hợp nhất hai vòng sắt đánh keng một tiếng đình tai, lập tức hai vòng khoen sắt bay vun vút tạo ra hàng vạn vòng tròn sáng kỳ ảo bay tới Ngọc Kỳ.

Vòng ảnh khi thực khi ảo tạo ra vô số ảnh vòng sức cuộn cuộn như vũ bão.

Ngọc Kỳ đứng yên như thiên thần xuất hiện, chàng không hề rung động lông mày vì những ảnh vòng hư ảo đó. Khi thấy chúng đến gần, chàng vùng kiếm ra chiêu nhanh như điện xẹt.

Không ai thấy rõ chàng xuất chiêu ra sao? Chỉ thấy ánh ngân quang chớp một cái, thân người xoay tròn, kiếm và thân người không phân biệt rõ.

Koong! Koong. Chỉ thấy hai cái vòng sắt bay xoáy ra ngoài cắm phập vào một thân cây hơn quá nửa.

Còn thân hình của Ngọc Kỳ từ trên cao điểm nhẹ xuống đất ngay sau lưng tên che mặt, tư thái ung dung.

Tên che mặt thì lão đảo lấy tay ôm ngực, trên bụng vai và ngực y có hơn tám, chín lỗ kiếm đâm vào. Cuối cùng y đành buông thông hai tay ngã vật xuống đất tắt thở.

Nhưng người có mặt đều rất kinh ngạc, không hiểu Ngọc Kỳ ra chiêu như thế nào.

Bỗng một tên trong bọn bạch y lên tiếng quát:

- Tên súc sinh họ Dương kia, kiếm pháp của người khá lắm lão phủ cũng muốn lĩnh giáo tuyệt học của người.

Nói đoạn y lao vào Ngọc Kỳ ra chiêu tức thì.

Một tên khác cũng vùng kiếm lao vào Thần Kiếm Thư Sinh. Thần Kiếm quắc mắt hét:

- Giao đấu với một tên vô danh tiểu tốt hèn hạ che mặt giấu đầu, chỉ làm hoen ố danh tiếng Thần Kiếm của ta. Hay! Nhưng người lại muốn chết bốn thái gia không đành từ chối, vậy để bốn thái gia toại nguyện cho người.

Hai người tức thì xông vào, kẻ đánh người đỡ lợi hại vô cùng.

Ngọc Kỳ đã hạ thủ tên che mặt lúc nãy. Ngay tức thì một tên che mặt khác đã vùng kiếm tới. Tên này công lực thâm hậu lắm, kiếm quang vun vút, kiếm và người hợp nhất xoay tròn ra chiêu Hải Lăng Kinh Ba. Chiêu kiếm như sóng lướt tới Ngọc Kỳ.

Ngọc Kỳ thân ảnh lúc cao lúc thấp kiếm pháp linh hoạt biến ảo vô cùng nhắm vùng kiếm của đối phương bay tới.

Lúc bấy giờ kiếm quang sáng lóa, rít lên những tiếng đinh tai nhức óc.

Lát sau đã thấy Ngọc Kỳ đáp nhẹ nhàng trên mặt đất xa hơn trượng.

Còn tên che mặt lúc ấy lão đảo, lấy kiếm chống xuống đất. Máu tươi từ trên vai và ót tuôn ra ướt đầm áo ngoài. Y run giọng yếu ớt thều thào.

- Ta... ta nội lực cao hơn hẳn nhưng kiếm pháp của hẳn quả... quả thực...

Nói đến đó hơi thở của y tắt hẳn, té nhào xuống đất.

Thần Kiếm Thư Sinh lúc này cũng ra chiêu dồn dập thế kiếm xung mãnh như trường gian đại hải, nhưng công lực của tên che mặt cũng không tầm thường. Một chiêu tiếp một chiêu, một kiếm trả một kiếm.

Hai người đánh hơn mười ba chiêu vẫn chưa phân thắng bại.

Những người quan sát đều thấy Thần Kiếm Thư Sinh lấn lướt hơn tên kia. Sớm muộn gì cũng giành được thế thượng phong, nhưng Thần Kiếm lại không có gì nóng ruột

mà kỳ lạ là y cố ý từ từ chỉ dùng một tay đối phó với đối phương. Tất nhiên công lực giảm đi.

Ngọc Kỳ bên ngoài nghĩ thầm: “Dương đại ca quá khinh địch hai bên công lực tương đồng, tại sao Dương đại ca chỉ dùng một tay thôi. Hay vì đại ca muốn giữ danh dự Thần Kiếm của mình nên mới làm như vậy”.

Thanh Hoa lúc này rất nóng ruột vì tính mạng của hiền đệ mình, lại thấy Thần Kiếm Thư Sinh có vẻ đang kéo dài thời gian nên tức giận vô cùng.

Nàng vùng kiếm đồng thời sử dụng Vô Cực thái hư thần công ra chiêu Thiên Địa Giao Thái.

Chỉ thấy bọn che mặt kêu rú thảm thiết, rách bụng đứt vai, máu thịt tung tóe.

Ngọc Kỳ lúc này phóng tới bên Tây Vi tiếp ứng cho nàng, vì trong bọn Tây Vi võ công yếu nhất, trong khi đối phương đều là những cao thủ đã được tuyển chọn nên chàng muốn bảo vệ cho nàng.

Bất thành linh ba tên che mặt từ hai cây đại thụ lao ra mang tới hai tấm binh khí Hỗn Nguyên Bài.

- Vi muội, theo sát huynh.

Ngọc Kỳ hét lớn, kéo Tây Vi tránh người sang trái đồng thời vùng kiếm, hai tên bên trái tức thì đã bị trúng đòn.

Tây Vi lúc ấy cũng đâm kiếm vào một tên khác.

Ngay lúc ấy tấm Hỗn Nguyên Bài từ sau lưng nhắm ngay đầu nàng đập xuống, Tây Vi thối lui, tấm Hỗn Nguyên Bài lại ra chiêu Kiên Đả Nhật Nguyệt đồng thời tay trái của đối phương lại vùng đơn đao công tới.

Koong! Tây Vi cảm thấy cổ tê buốt, kiếm của nàng đã bị Hỗn Nguyên Bài hất văng ra xa, nàng lùi ra sau hai bước, tức thì đơn đao đã tới trước ngực.

Lúc ấy Ngọc Kỳ thất kinh vội tung chưởng hất văng đơn đao, cứu lấy Tây Vi suýt mất mạng trong gang tấc.

Tên che mặt thấy đơn đao đã bị hất văng nổi giận hươu Hỗn Nguyên Bài ra chiêu Thái Sơn Kích Hoàn nhắm bụng Ngọc Kỳ đánh tới.

Nhưng y đã quên mất thanh kiếm của Ngọc Kỳ đang bay tới chém đứt y làm hai đoạn.

Ngọc Kỳ như mãnh hổ tả xung hữu đột đã hạ thủ hơn hai mươi tên che mặt, còn hơn mười tên đang ra sức chống trả. Chúng không dám bỏ chạy có lẽ vì chưa có lệnh của đầu lĩnh.

Ngọc Kỳ hét lớn:

- Bắt sống lấy một tên.

Chàng vung kiếm công tới một tên, tay trái đồng thời tung ra một chưởng đánh vào vai phải của đối phương.

Tên che mặt cũng ra chiêu Tiểu Quỷ Phát Môn đánh tới thái dương chàng, đồng thời đánh một chưởng vào ngực chàng.

Ngọc Kỳ không thèm để ý, chàng vận năm thành công lực vào tay trái che nơi thái dương, tay phải tung chưởng đón lấy chưởng lực của đối phương đánh tới ngực. Đoạn nhanh như cắt biến chiêu vượn tay phải điểm ngay huyệt kiên đỉnh của y. Huyệt Kiên Đỉnh vốn là một trong ba mươi sáu đại huyệt trên người, và chỉ cần dùng nửa thành công lực điểm trúng đã có thể bắt sống đối phương.

Sau một hồi lâu thì năm người Ngọc Kỳ, Thần Kiếm Thư Sinh, Chí Trung, Thanh Hoa và Dật Điện cô nương đều đã bắt sống được năm tên che mặt. Song trừ một tên do Thần Kiếm Thư Sinh không chế bắt được cả bốn tên kia đều lần lượt ngã vật ra tắt thở, trên mép miệng chúng rỉ ra một dòng máu đen ngòm chỉ một lát sau da mặt tím đen lại trông rất ghê sợ. Ngọc Kỳ kinh hãi nói:

- Tiểu Diêm La quả thật tàn nhẫn vô nhân tính, bọn người này đều đã bị phục sẵn thuốc độc Nghịch kinh kỳ độc, người uống loại thuốc này không thể bị điểm huyệt được. Ba sáu đại huyệt trên người bất cứ huyệt nào bị điểm, huyết mạch lập tức tụ vào tâm mạch, độc được phát tán ngay tức thì, tâm mạch vỡ ra mà chết. Tên che mặt mà Dương đại ca bắt được nhất định chưa bị điểm huyệt. Còn những tên khác bị chúng ta điểm huyệt nên đều bỏ mạng.

Thần Kiếm Thư Sinh cười nói:

- Đúng, ta đã dùng Cầm nã trảo khống chế bắt sống hẳn.

Nói đoạn y dần mạnh tay xoay người tên che mặt lại.

Lúc ấy Thanh Hoa mới vỡ lẽ ra, nàng nói:

- Đúng rồi, lúc nãy muội đã điểm huyệt Thất Thử của tên kia.

Dật Điện cô nương nói:

- Còn tiểu nữ thì điểm huyệt kỳ môn của hẳn.

Chí Trung vẽ mặt ủ dột, nói:

- Tại hạ còn tệ hơn, điểm ngay huyết linh đài của hấn.

Ngọc Kỳ an ủi mọi người nói:

- Thôi, còn một tên cũng được rồi.

Thần Kiếm Thư Sinh dùng mũi gương hất văng chiếc mặt nạ che mặt của tên bạch y nhân, lộ ra khuôn mặt của một gã trung niên đang kinh hãi, mặt cắt không còn một giọt máu. Thần Kiếm quát lớn:

- Tiểu Diêm La ở đâu?

- Ở Hồ Trảo Sơn...

- Vậy còn hai vị thiếu niên bị các người bắt tối hôm trước hiện nay đang ở đâu?

- Cũng ở Hồ Trảo Sơn.

- Hãy dẫn đường đi. Người khôn hồn mà thi hành bằng không hối không kịp đâu.

Tên đại hán dẫn mấy người Ngọc Kỳ đi vòng đến một cái cốc nhỏ một hồi, đoạn nói:

- Từ chỗ này tiến vào cốc chừng năm dặm là tới.

Lúc ấy Thần Kiếm Thư Sinh buông tay thà hấn đi, thế là tên đại hán nhắm hướng đông phi thân định bỏ chạy càng nhanh càng tốt.

Chí Trung vội la lên:

- Dương đại ca, hãy khoan tại hạ hỏi hấn vài câu nữa?

Nhưng y đã quá muộn rồi. Từ trên một thân cây đối diện xẹt ra một lần điện quang nhắm vào thiên linh cái của tên đại hán bỏ chạy bắn tới, chỉ thấy tên đại hán ngửa mặt té nhào, máu vả óc phun ra tung tóe.

Đúng lúc ấy mấy người Ngọc Kỳ không ai bảo ai cũng đều nhún mình phóng theo tên sát thủ giấu mặt vừa ra tay.

Đuổi theo một hồi lâu thì họ chạy đến một cái cốc có u linh, hoang vắng, vách đá lởm chởm. Phía trên vách có một phiến đá khắc bốn chữ “*Cực lạc chỉ môn*”. Lúc ấy mọi người đều nghĩ bụng: “Nên đi vào đây hay đuổi theo tên sát thủ lúc nãy?”. Thần Kiếm Thư Sinh là người lên tiếng trước hết.

- Nơi đây chính là mật đạo dẫn đến Hồ Trảo Sơn, địa thế rất hiểm trở có thể bị mai phục. Cứu người tuy gấp song cũng không nên quá mạo hiểm.

Quả nhiên người mắc bẫy là Ngọc Kỳ, chàng cương quyết nói:

- Nếu quả đây là mật đạo của Hồ Trảo Sơn thì cho dù nguy hiểm đến độ nào chúng ta cũng phải tiến vào.

Thình lình bốn bên rền vang một âm thanh rất kỳ dị nghe như tiếng rên khóc thê lương, lại giống như tiếng rú của ma quỷ nơi địa ngục vang lên từng hồi rất rùng rợn, nhưng vẫn có thể phân biệt được từng chữ phát ra Cực Lạc Chỉ Môn.

Sau đó là một tràng cười ghê rợn, âm thanh khóc lạnh, kéo dài có thể gây chết khiếp cho bất cứ ai yếu bóng vía.

Trước quang cảnh bốn bề tử khí, rùng rợn, vừa âm u vừa ma quái biến cố khó lường đó, Khương Chí Trung vòng tay thi lễ trước ba người Thần Kiềm, Tuyết Bút Sinh Hoa và Kim Nhân Hồ nói:

- Thâm tình dẫn lộ, không ngại mạo hiểm của ba vị dẫn mấy người của tại hạ đến đây, tại hạ mãi mãi ghi tạc trong lòng. Nay việc cứu người vô cùng nguy hiểm và đó là trách nhiệm của tại hạ, không dám phiền đến chư huynh. Vậy xin chư huynh dừng bước.

Thần Kiềm Thư Sinh xen vào nói:

- Khương huynh, Kỳ đệ với tại hạ vốn là tri giao, tình nghĩa thâm hậu, tại hạ tất phải sát cánh chia sẻ nguy hiểm với Kỳ đệ chứ.

Đoạn quay sang Tuyết Bút Sinh Hoa và Kim Nhân Hồ nói:

- Hai vị huynh đệ, xin hãy quay về đi. Trên đường về phủ Hà Nam phiền hai vị báo cho gia phụ của tại hạ ở Ngũ Đài Sơn Dương gia, bảo rằng nếu ba tháng chưa thấy tại hạ trở về tức đã táng mạng ở Hồ Trảo Sơn rồi.

Tuyết Bút Sinh Hoa nói:

- Dương đại huynh, huynh há lại khiến chúng tôi trở thành kẻ tiểu nhân hay sao? Nay tôi cũng xin đi với đại ca.

Nói đến đây y quay sang Kim Nhân Hồ nói tiếp:

- Trịnh nhị ca, xin huynh quay về thông báo cho lệnh tôn của Dương đại ca đi.

Thần Kiềm Thư Sinh vội nói:

- Không được, một người xông ra thoát khỏi nơi đây rất nguy hiểm. Không đơn giản đâu, phải hai người cùng đi mới được.

Nghe vậy Tuyết Bút Sinh Hoa và Kim Nhân Hồ trầm ngâm một hồi lâu, đoạn cất tiếng nói:

- Thôi được, Dương đại ca bảo trọng, hai người tại hạ sẽ ở Hà Nam phủ chờ tin vui của Dương đại ca vậy.

Khương Chí Trung chờ cho hai người kia đi khuất rồi, bấy giờ quay sang Thần Kiếm nói:

- Dương huynh, huynh nghĩa cao muôn trượng, tại hạ không biết nói gì để cảm tạ lòng hiệp nghĩa của huynh.

Thần Kiếm nói:

- Tứ hải giai huynh đệ, đây là một việc làm vì nghĩa vì nhân, hơn nữa tại hạ với Ngọc Kỳ lại là thâm giao với nhau, không cần phải câu nệ tiểu tiết đâu.

Ngọc Kỳ ánh mắt long lanh như sắp khóc nói:

- Dương đại ca, tiểu đệ sẽ mãi mãi nhớ những lời của huynh cũng như lòng nghĩa hiệp cao cả của huynh.

Thần Kiếm Thư Sinh tiến đến bên Ngọc Kỳ khẽ đưa tay trái vỗ nhẹ vào vai Ngọc Kỳ, mỉm cười.

Chí Trung đột nhiên nói:

- Tay trái của Dương huynh dường như bị thương à?

Thần Kiếm vội rút tay lại mỉm cười nói:

- Đúng vậy, tối hôm qua tại hạ với Đặng huynh đệ có đến Thúy Vân Đỉnh định thăm viếng kiếm thuật gia Thúy Vân Quan, không ngờ lại gặp tên Độc Vô Thường. Hai bên có giao đấu với nhau, chẳng may tại hạ bị thương nơi cánh tay trái. Ô! Tại hạ có biết qua có kẻ đã đột nhập lỗ điểm, tiếc rằng tại hạ không có dịp tiếp sức bắt tên giặc đó. Thật có lỗi vô cùng.

Ngọc Kỳ vội nói:

- Huynh khi vận kiếm có cản trở gì không, để tiểu đệ xem...

Thần Kiếm thấy Ngọc Kỳ tỏ ý muốn xem thương thế, y vội nói:

- Không sao đâu, hiền đệ an tâm đi. Thôi! Trời không còn sớm nữa, chúng ta lên đường thôi.

Nói dứt y cất bước dẫn đầu đoàn người ra đi.

Lúc ấy bỗng Khương Chí Trung dùng thuật truyền âm nhập mật nói với Ngọc Kỳ:

- "Hiền đệ, chú ý đừng để bất cứ ai tiếp cận gần khoảng năm thước cho dù là ai đi nữa, và bất cứ nơi đâu cũng nên cẩn thận đề phòng ám kích bất ngờ."

Ngọc Kỳ cũng sử dụng, truyền âm nhập mật nói:

- Tiểu diệt biết rõ.

Thanh Hoa nói:

- Kỳ ca, xin cẩn thận, đừng mạo hiểm thái quá.

- Ngu huynh biết rồi, xin hãy bảo vệ Vi muội.

Đoạn chàng quay sang Tây Vi nói:

- Vi muội nhớ đừng rời Hoa muội nhé.

Tây Vi đáp:

- Muội biết lo cho mình mà, huynh yên tâm đi. Xin huynh cũng bảo trọng.

Sau đó Ngọc Kỳ dẫn bước theo kịp Thần Kiềm đi dẫn đầu Bọn Khương Chí Trung, Thanh Hoa, Tây Vi, Phi Hồng và Dật Điện phía sau là Bá Vạn Niên, Châu Lam đoạn hậu. Họ chia thành ba nhóm cùng rảo bước theo sau Ngọc Kỳ và Thần Kiềm Thư Sinh.

Khi đến miệng cốc, thấy có hai bức tượng ác quỷ to lớn ở bên miệng cốc, hai bức tượng như người sống như chực nhảy bổ vào mọi người. Thần Kiềm Thư Sinh nét mặt lộ vẻ sợ hãi. Ngọc Kỳ vẫn điềm nhiên nói:

- Bên trong có lẽ có nhiều cơ quan mai phục ám toán bất ngờ đây. Song chúng ta cẩn thận vẫn hơn. Thực ra hung đồ đệ tử của Tiểu Diêm La không đáng sợ lắm. Có chăng là những vật nhỏ cực độc âm hiểm vô cùng mà mắt người không nhìn thấy được.

Thần Kiềm thư sinh nghiêng đầu nhìn Ngọc Kỳ, y cố nắm bắt lấy những sự biểu hiện trên gương mặt của chàng. Nhưng Ngọc Kỳ nét mặt vẫn ung dung, không tỏ vẻ sợ hãi chút nào, vẫn trầm mặc như trước.

Hai người họ cẩn thận từng bước đi ngang qua hai bức tượng ác quỷ đó. Thần Kiềm Thư Sinh bỗng giơ tay chỉ vào một đám sương mờ, bay ta nơi khu rừng cách hai mươi, ba mươi trượng trước mặt, nói:

- Hiền đệ, đó có phải là khí độc không?

- Không phải đâu trong hoàn cảnh khốc hàn lạnh chết người như thế này sử dụng khí độc không có kết quả. Đó chẳng qua là hơi nước từ mặt đất bốc lên mà thôi.

Hai người vừa đi vừa quan sát xung quanh phòng bị. Khi đi qua phía dưới vách đá của Cục Lạc Chỉ Môn thì trước mặt là khu rừng thưa, mỗi một cây đại thụ thân cây rộng hai người ôm sừng sững chọc trời. Tán lá rậm rạp che kín cả bầu trời.

Cách khu rừng thưa khoảng bốn năm trượng đột nhiên từ một ngọn đồi nơi bìa rừng, băng lở tuyết bay tứ phía.

Hai người dừng lại vận công hộ thân phòng bị.

Ngọn đồi cao hơn một trượng, sau khi băng lở tuyết rơi, thì xuất hiện ba con quái vật kinh tởm. Ba con quái vật này hình dung thật là ghê rợn những người yếu vía mà nhìn thấy có thể vỡ mật mà chết, cảnh tượng thật vô cùng đáng sợ.

Chính giữa là một con quỷ vô thường to lớn, thân cao hai trượng, đúng hơn là con quỷ Hắc Vô Thường. Nó toàn thân vận một cái áo hắc y dài từ đầu đến chân, thắt lưng cột một vòng sắt, không đội mũ, tóc xổ rũ rượi xuống vai, mặt đen ngòm, mắt lò ra, lỗ mũi chỉ là hai cái hốc lớn, thè lè cái lưỡi đỏ và dài trong cái miệng lớn đỏ lòm. Trên tay con Hắc Vô Thường giơ một cây Câu hồn Bài trên viết bốn chữ “*Người đến rồi à!*”

Bên trái và phải của con quỷ Hắc Vô Thường là hai con quái vật to lớn người không giống người, thú không ra thú, thân cao gần một trượng, to lớn thô kệch, đầu như đầu gấu, toàn thân phủ lấy lông trắng.

Trong hốc miệng đỏ như máu há hoắc ra là hai cái răng nanh trắng nhọn. Trên đầu mỗi con quái vật có ba sừng. Hai mắt mở to trắng dã, mở trừng trừng như muốn ăn tươi nuốt sống con mồi.

Tứ chi của chúng sần sùi, móng vuốt màu đỏ như như lửa lại sắc bén vô cùng.

Ba con quái vật từ từ tiến gần đến mấy người Ngọc Kỳ múa vuốt rất hung dữ.

Khương Chí Trung phía sau, thất kinh thét lên:

- Vật gì thế này?

- o O o -